

ARNAVUTLUK'TA TÜRKÇE ÖĞRETİMİ, DİLİN İÇ VE DIŞ FORMLARINDAKİ GÖZLEMLERE DAYANARAK¹

Dr. Adriatik DERJAJ

* Tiran Üniversitesi, Yabancı Diller Fakültesi, Slav ve Balkan Dilleri Bölümü, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilimdalı

derjaj@gmail.com

ÖZET

Her dil kendi sözdizimsel yapısına göre, belirli dilsel görüşünü, diğer dillerden farklı olarak ifade eder. Bütün dillerin kendilerine has veya özel, kavrama ve düşünme tarzları vardır. Diğer yandan ise cümle kurmak için dilin kendine özgün yapıları başvurur. Farklı dillerin sözcükleri aynı kavramı gösterebilir bile hiçbir zaman gerçekten eş anlamlı değildirler. Dil öğrenimini yavaşlatan ve dolayısıyla öğretimi zorlaştıran en büyük etkenlerden birisi de bütün dillerin özel bir dünya görüşünün ve iç düşünme yapısının olmasıdır. Aynı zamanda, dillerin çeşitli oluşları yalnızca onlardaki öğelerin, göstergelerin, seslerin çeşitli olmasından kaynaklanmaz. Dünya görüşlerinin çeşitliliği de dillere ayrı bir karakter verir, onları çeşitli yapar. Bir insanın yabancı bir dil öğrenmesi, onun için yeni ve onun için farklı dış bir düşünme sistemine girmesi demektir. Arnavutça ve Türkçe de şüphesiz bu kuralın dışında değildir. Üstelik Türkçe zengin çokanlamlılığıyla bambaşka bir dünya. Bildirmizde, Arnavutça ve Türkçe arasındaki dil ilişkisinden doğan birliktelik dünya görüşünün türkçe öğretimi nasıl kolaylaştırdığını ortaya çıkarmaya ve sözdizimsel yapılarındaki farklılıklarından yaşanan zorluklar ve çözüm önerileri üzerinde durmaya çalışacağız.

Anahtar sözcükler: Dilin İç ve Dış Formu, Sözdizimi, Deyimbilim, Türkçe, Arnavutça

TURKISH TEACHING IN ALBANIA, BASED ON OBSERVATIONS OF INNER AND OUTER FORMS OF LANGUAGE

ABSTRACT

According to its syntactic structure each language, refers certain linguistic views unlike other languages. All the languages have their own understanding and thinking styles. On the other hand to establish a simple sentence language is resorted to its original structure. Even the words of the different languages shows the same concept although they are never really synonymous. One of the most reasons who slows and makes difficult the language learning phenomena, is the fact that languages have own world views and structure of the internal thinking. At

¹ Bu makale 24-25 Nisan 2015 tarihleri arasında Belçika'nın Gent şehrinde yapılan 1. Uluslararası Türkçe Öğretimi Kongresi'nde bildiri olarak sunulmuştur.

the same time, the variety of languages it does not consists only in the differences of the items, indicators, sounds est. The diversity of world views gives a different character of the language, and makes them various. Learning a new language, means entering in a new and a different thinking system. Albanian and Turkish undoubtedly don't have exception in this rule. Moreover, the Turkish which is rich in polysemy has a completely different world. In this article, first we will try to show the differences on syntactic level between Turkish and Albanian and difficulties on understanding the specified structures of them, and second, we will try to show, how makes the unified word view between this languages more easier the teaching process of Turkish.

Keywords: Internal and External form of language, Syntax, Phraseology, Turkish, Albanian.

1. GİRİŞ

Arnavutça, Hint-Avrupa dil ailesinin dillerinden birisi olup, bu ailede Yunanca gibi diller tek başına; Latin, Germen ve Slav dilleri ile hiçbir bağlantısı olmayan bir dildir. Komünist sistemde sadece ekonomik ve siyasi açıdan kapalı olmayan Arnavutlar, komşu olan ve olmayan milletlerin dillerinden de yarım asır kopuk yaşadı. Ancak bu kopukluk ve engelleme yabancı dil öğrenimini *körleştiremedi* bilakis onu kat kat artırdı. Bu sistemin belirli dönemlerinde yabancı dil olarak resmi eğitim ve bilim dili Rusça'ydı. Aynı şekilde Fen-Edebiyat fakültelerinde kullanılan kaynak kitaplar da üstelik Rusçaydı. Hatta dil ideolojisi olarak Marksist-Leninist Dil Felesefesi veya Kuramı yürürlükteydi (konumuzun dışında olduğu için bu konudan daha fazla söz etmeyeceğiz). Günümüzde asıl nedenlerini anlamak zorsa da, vatandaşlarımız ortaokuldan üniversiteye kadar bu dili öğrenmelerine rağmen, bir şekilde bu dile toplumca ısınmadı ve 90'lı yılların sonlarında, komünist sistemin çökmesiyle, birden bire bir kopma yaşandığına şahit olduk. Bu durum Arnavutlarda ikinci kez yaşandı. Benzer bir duruma Osmanlı Devletinin 1912'de bölgeden ayrılmasında da rastlanmıştı, o zamana kadar kullanılan türkçenin birden bire kullanımdan çıkmasına rağmen, aşağıda da dile getireceğimiz gibi, Türkçenin iç şeklini teşkil eden unsurlar kullanımdan çıkmadı, aksinde yeni yeni stilistik değerler kazandı.

Komünizm döneminde, yasak olmasına rağmen, insanlarımız, gizlice, el yapımı antenlerle komşu ülkelerin (İtalya, Yunanistan ve Yugoslavya) radyo ve televizyon kanallarını takip ederek bu dilleri kolayca öğrenmeye başladı. Vurgulamak gerekir ki, halkın elinde İtalyanca veya Yunanca dilbilgisi kitapları yoktu. Diğer yandan aynı dönemde eğitilmiş kitlelerin Fransızca veya İngilizce öğrendiklerini biliyoruz. Otodidaktik eğitim (kişisel eğitim) olarak adlandırılan bu eğitim yöntemi öğretmensiz gerçekleşiyordu. Anlaşılabileceği gibi buna ancak kişisel-görsel yabancı dil öğrenimi diyebiliyoruz. Zor şartlarda ve öğretmensiz olarak gerçekleştirilen bu yabancı dil eğitim-öğrenim yöntemlerinin başarısı dilbilimcilerin *neden nasıl* sorularını sormalarına neden olabilir. Toplumdilbilim veya ruhdilbilimle uğraşan dilbilimciler bu sorulara farklı cevaplar verebilirler ama bizim sadece bir cevabımız var, o da yabancı bir dile karşı gösterilen *sevgi ve sempadır*.

Sınırların açılması ve ülkemizin serbest piyasa ekonomisine girmesiyle durumlar 180 derece değişti. Şu anda Arnavutluk'ta Çince'den Arapçaya, dünyanın önemli dilleri resmi kurumlarca başarılı bir şekilde öğretilmekte. Türkçe tabii ki bu konuda en önde gelen dillerden. Yerli ve yabancı kurumlarda türkçe öğrenen kontenjan, bizlere, Arnavutluk'ta, Türkçeye karşı gösterilen ilginin derecesini ve Türkçe eğitiminin en iyi şekilde verilmesi gerektiğini gösteriyor.

Fakultemizde, öğrencilerimizin çoğu, lise sonrası yapılan üniversiteye giriş genel sınavını geçerek ve belirli bir puan alarak bölüme gelmekte. Yabancı dili bilmeden girenlere kolaylık sağlamak ve az da olsa bilenlere yardımcı olmak amacıyla, bütün diller için, *Pratik Ders* olarak adlandırılan bir ders açıldı. Elimizde bulunan Yabancılar İçin Türkçe kitaplarını (Ankara Üniversitesi, Gazi Üniversitesi veya Ankara / İstanbul TÖMER kitapları, vb.) çok iyi değerlendirmeye çalışıyoruz ama bu kaynaklar, bizim için, görevlerini sadece belirli bir yere kadar yerine getirebiliyorlar. Öncelikle bu kitaplar *yabancı dil okulu* sistemine uyacak şekilde hazırlanmaları nedeniyle; öğrenciler okuma, dinleme ve dilbilgisi derslerini farklı saatlerde görecektir, yukarıda değindiğimiz otodidaktik alışkanlığımıza ters ve ders sayısının artmasını gerektiriyor. İkincisi ise, bu kitaplarda öğrencilerimizin sorularına cevap verecek ayrımsal çalışmalar görmüyoruz.

Farklı dil ailelerine mensup olmalarına rağmen ve üstelik farklı coğrafyalara ait olmalarına karşın dillerimiz birbirine çok bağlı ve içiçelik gösteren dilsel formlar paylaşmakta. Arnavutların türkçe ile tanışması Osmanlı Dönemi öncesi ta 13.yüzyılın başında veya öncesinde, Arnavutların yaşadığı topraklar, bulundukları coğrafi konumdan dolayı Oğuz – Türk dünyasından misyonerler tarafından hem dinî hem askerî amaçlarla sık sık ziyaret edilmesiyle başlamıştır. Sarı Saltuk ve Balım Sultan gibi Hacı Bektaşî Veli'nin mürid ve misyonerlerinin Arnavutların yaşadığı coğrafyada yaptıkları hayırseverlik işleriyle konuştukaları diline karşı da bir sempati ve çekicilik ivmesinin doğmasına neden oldu. Kanaatimizce, Arnavutlara türkçe öğretimini kolaylaştıran ilk temel adım, kendi ailelerinden duydukları, Eski Anadolu Türkçesi döneminin özelliklerini barındıran dinî içerikli kelime ve ifadelerdir; bunlardan en ilkleri, *dua* – dua, *xhenet* – cennet, *xhenem*, *xhehenem* – cehennem *kurban* – kurban, *harram* – haram, *gjynaf* – günah, *sevap* – sevap, *sadaka* – sadaka, gibi kelimelerdir.

Arnavutçada yerleşmiş en eski Türkçe verintilerin, ve Oğuz Türkçesinin en belirgin özelliklerinden birini koruyan sözcük sonunda u, ü, i sesbirimini i'ye donusturen boru-bori örneğinde olduğu gibi, ordu, askerlik ve kamu yönetimi ile ilgili sözcükler. Bu sözcüklerle öğrencilerimiz ilk okuma kitaplarında bile karşılaşmışlardır. Bunlardan, boru – bori, avlu – avlli, kumru – kumri, bıçak – biçak v.b. gibi sözcükler bazılarıdır.

Öğrencilerimiz, öğrenmekte oldukları bu yabancı dildeki kendi dilinin unsurlarını görünce, hemem bu sözcüklere yani birliktelik değerleri yansıtan kültürel değeri olan bu kıvılcımlardan dolayı, türkçeye farklı bir sempati ile yaklaşıyorlar. Ders notlarımızda kullandığımız metinlerde yer alan temel sözcüklerin ezberlemesinde ise apayrı bir değer olarak gözlemlemekteyiz.

Kozmetik ve süs eşyalarında sözcükler ; *gjerdan* – gerdan, *maniqyr* – manikkür, *bojë* – boya, *këna* – kına, *myshk* – misk.

Müzikle ilgili sözcükler; *qemane* – keman, *saze* – saz, *zurna* – zurna, *aheng* – ahenk.

Zırat alanı; *bahçe* –bahçe, *bahçevan* – bahçevan, *zarzavate* – zarzavat.

Biyoloji alanı; *filizë* – filiz, *majdanos* – maydanos, *bajame* – bajam, *fistique* – fıstık, *karpuz* – karpuz, *gonxhe* – gonca, *hurmë* – hurma, *jasemin* – jasemin, *pambuk* – pamuk, *panxhar* – pancar, *patëllzhan* – patlıcan, *sheftali* – şeftali, *zymbyl* – sümbül, *selvi* – servi, *misër* – mısır, *vishnjë* – vişne, *kajsi* - kayısı.

İnşaat alanı; *qemer* – kemer, *qereste* – kereste, *direk* – direk, *tullë* – tuğla.

Hayvanlar ve kuşlar; *bilbil*, *bylbyl* – bülbül, *çakall* – çakall, *kumri* – kumru, *lejlek* – leylek.

Gemicilik ve marina; direk –direk, gjemi –gemi, hambar – ambar, kiç – kış, bash – baş.

Akrabalık adları; atë – ata, babë – baba, hallë – hala, dajë – daya, teze – teyze.

Hayatın gerekçesi olan ve yabancı dil öğretiminde ilk aşamasında yer alan, ticaret ve alım satım, aile hayatı, akrabalık ilişkileri v.b., konuşmalarda kullandığımız deyimler, ifadeler, kalıp sözler ve selamlaşmalar, Arnavutça ve Türkçenin paylaştığı içsel ve dışsal dil formları öğrenimi hızlandıran temalardır. Bunlardan:

Türkçe	Arnavutça
Buyrun...,	Bujrum...
<i>Helal olsun...</i>	Tw qoftë hallall...
Kurban olayım	Tu bëfsha kurban
<i>Pazara çıkmak</i>	Dal për pazar
<i>Pazar yapmak</i>	<i>Bëj Pazar</i>
Bahşiş bırakmak	Lë bakshish
<i>Trafikte takılmak</i>	<i>Ngec në trafik</i>
Tavla oynamak	Luaj tavëll

Ve benzeri ifadeler, özellikle temel seviye aşamasındanki öğrenime katkı sağlayan en belirginlerindendir.

Çağdaş araştırmacılar, yabancı dil öğretiminde yaşanan sorunları anadil ile yabancı dil arasındaki en çok çelişmenin olduğu alanda görüyor. Bu sorunla Türkçe öğretimi sırasında karşılaşmaktayız ve sorunu doğru olarak tanımlayabilmek için biraz iki dil arasındaki sözdizimsel farklılıklara değinelim. Türkçe ve Arnavutça arasındaki en büyük ayrım, Türkçede kurallı tümcenin öğeleri, yani tümcenin kurucuları “Özne+Tümleç+Yüklem” dizilişini izlerken², Arnavutçada bu diziliş “Özne+Yüklem+Tümleç” (Subject-Verb-Object) sırasına göre oluyor³. Türkçede yüklem ile tümleç arasındaki bağlantı ad durum ekleriyle sağlanır, Arnavutçada ise bu ilişki çeşitli ilgeçlerle (edat) gerçekleşmekte. (örnek: Ar. Toni doli nga shkolla Tr. Toni okuldan çıktı)

Ad tamlamasında baş ad Arnavutçada solda, Türkçede ise sağdadır. (örnek: Arn. **Bodrum** shtëpie Tr. Ev **Bodrumu**)

Tüm eklemeli dillerde olduğu gibi Türkçede de ilgeçler adlardan sonra gelmektedir, Arnavutçada ise ilgeçler adların önüne yerleşmekte.

Arn. Për babain	Me Tonin
Tr. Baba için	Toni ile

² Gencan, Tahir Nejat. (1975), *Dil Bilgisi*, TDK Yayınları, 3. Baskı, İstanbul.

³ Gramatika e Gjuhës Shqipe (2002), Akademia e Shkencave e Shqipërisë, Tiranë.

Türkçede iyelik zorunlu bir öge görünümünde; bu eki kullanmadan Türkçe konuşmaya başlarsak yabancı olduğumuzu hemen belli ederiz. Arnavutçada ise daha yalın konuşulur. Bunu basit bir sorunun cevabı ile açıklayabiliriz;

Tr. Ne yapıyorsun? (1) Ellerimi yıkıyorum (2) Elleri yıkıyorum*

Babamı gördüm Babayı gördüm*

Arnavutçada ise bağlamdan yararlanarak iyelik ekinin ve iyelik önadının kullanımı gereksiz ve fazlalık haline gelmiştir. Arnavutçada yukarıdaki sorunun cevabı (2) şıkta yer alan cevaba göre olacak.

Arn. Çfarë po bën? Po laj duart

Pashë babain

Bunlar gibi, dillerimizin farklı yapılarının yanına, Arnavutçanın karşılayamadığı veya farklı dilsel birimle karşıladığı ek veya ilgeçlerin kullanımı, dil öğrenimini geciktiren önemli etkenlerdir.

Bu grupta, Türkçedeki –an, en, -mış, miş, muş, müş, -dık, dik, duk, dük; sıfat fiillerin kullanımı en belirginleri.

Anlamsal olarak bu eklerin karşılığı dilimizde – ki ilgeci ile olur, ancak. Eylemden sıfat ya da ad yapan eklerimiz de vardır, ama bunu sadece belirgin eylemlerde görüyoruz.

Tr. Alan, gönderen Arn. Marrësi, dërguesi

Böylelikle cümle kuruluşunda aşağıdaki gibi hatalar yapıldığını görüyoruz:

Orada ağlayan çocuğa su verdim →Orada ağlıyor ki çocuğa su verdim*

Annem yanmış ekmeği çöpe attı →Annem yandı ki ekmeği çöpe attı*

Sıfat fiiller grubundaki eklerden eşdeğerliği sadece, geçmiş zamanı bildiren -dık, -dik, -duk, -dük ekinde görüyoruz. Bu ekin kullanımı Arnavutçadaki kurallı -ki’li tümcelerle denktir. Buna rağmen, dili yeni öğrenenler Arnavutçadan Türkçeye aktararak tümce kurduklarında yukarıdaki hataya düşerler.

Onun aldığı kitabı beğenmedim →Onun aldı ki kitabı beğenmedim*

Bugün anlamadığımız konuları tekrar edeceğiz → Bugün anlamadık ki konuları tekrar edeceğiz*.

Bu örnek aslında, “yabancı dil öğreniminde yaşanan sorunların yalnızca her iki dilin büyük farklılık gösterdiği alanlarda değil, benzer ya da çok az farklılığın görüldüğü alanda da çok büyük öğrenim sorunlarının yaşandığını” ifade eden Helbig’in (1981) görüşünü hatırlatıyor.

Her dil kendi sözdizimsel yapısına göre (Jackendoff 1998: 252), belirli dilsel görüşünü, diğer dillerden farklı olarak ifade eder⁴. Bütün dillerin kendilerine has veya özel, kavrama ve düşünme tarzları vardır. Humboldt’a göre,⁵ farklı dillerin sözcükleri aynı kavramı gösterebilirler bile hiçbir zaman gerçekten eşanlamlı değildirler; dil

⁴ Jackendoff, R. (1998). *Linguaggio e natura umana*, Italia: Bologna

⁵ Aksan, D. (1998). *Her Yönüyle Dil Ana Çizgileriyle Dilbilim 3*. Ankara: T D K.

öğrenimini zorlaştıran en büyük etkenlerden birisi de bütün dillerin özel bir dünya görüşünün ve iç düşünme yapısının olmasıdır. Aynı zamanda, dillerin çeşitli oluşları yalnızca onlardaki öğelerin, göstergelerin, seslerin çeşitli olmasından kaynaklanmaz.

Dünya görüşlerinin çeşitliliği de dillere ayrı bir karakter verir, onları çeşitli yapar.⁶ Bir insanın yabancı bir dil öğrenmesi ise onun yeni ve onun için farklı dış bir düşünme sistemine girmesi demektir. Bizim dillerimiz de şüphesiz bu kuralın dışında değildir. Üstelik Türkçe zengin çokanlamlılığıyla Arnavutçaya göre bambaşka bir dünya. İnsan yabancı bir dile her zaman az ya da çok kendi öz dünya görüşünü, giderek kendi öz dil görüşünü de taşıyor.

Türkçede *yağmur yağmak* olayı Arnavutçada *düşmek* eylemi ile anlatılıyor. (örnek: Tr. Yağmur yağdı, Arn. Yağmur *düştü*)

Türkçede *acıkmak* ve *susamak* gibi durumlar özel birer eylemle anlatılıyor, Arnavutçada ise bu durum bir nesneye benzetilerek –*var* eyleminin yardımıyla ifade ediliyor. Bu nedenle de Arnavutçadan Türkçeye yanlış aktarımlar yapılabilir.

Arn. Kam uri Tr. Acıkma var*

Kam etje Susama var*

Üşümek eylemi de bu gruptandır; fakat Türkçeye çeviri yaparken dili yeni öğrenenler, *soğuk* kavramını kullanırlar ve olumsuz bildirimi – yok eylemi ile söylerler.

Arn. Kam ftohtë, Nuk kam ftohtë Tr. *Soğuk var; soğuk yok**

Türkçede *bakmak* eylemi yönelme durumunda bir tümleş alır; (örnek: Tr. tahtaya baktım, denize baktım, bana bak gibi). Arnavutçada böyle bir tümcede belirtili nesne olarak nitelendirilen bir tümleş gerektirir. (örnek: Arn. Pashë tabelën, pashë detin, më shiko mua Tr. *tahtayı baktım*, denizi baktım*, beni bak**)

Türkçede *yazmak* eylemi de yönelmeli bir tümleş alır; Tr. *tahtaya yazdım, deftere yazdım* gibi. Arnavutçada bu eylem bulunma durumunda bir tümleş alır. (örnek: Arn. *shkrova në tabelë, shkrova në fletore*)

Çalmak eylemi de her iki dilimizde çokanlamlı sözcükler arasındadır. (örnek: Tr. Zil çalmak, kapıyı çalmak gibi... Arn. i bie ziles, i bie kitarës, i bie derës). Ancak, Arnavutçada bu eylem *birine vurmak* anlamında da kullanılmakta. Bu yüzden Arnavutçadan Türkçeye aktarımlar *zile vurdum, kapıya vurdum* gibi olabilir.

Sonuç olarak, öğrenim süresince karşılaşılan sorunları tespit ederek, ayrımsal çalışmalara yer vererek ve dillerimizin taşıdığı benzer ve yakın kültür miraslarımızı açığa çıkararak bu güçlüklerin giderilebileceğine inanıyorum.

KAYNAKLAR

6Akarsu, B. (1998). W. Von Humboldt'ta Dil-Kültür Bağlantısı. İstanbul: İnkılap Kitabevi, s. 64.

- Akarsu, B. (1998). *W. Von Humboldt'ta Dil-Kültür Bağlantısı*, İnkılap Kitabevi, İstanbul.
- Aksan, D. (1995). *Her Yönüyle Dil Ana Çizgileriyle Dilbilim*, TDK, Ankara.
- Banguoglu, T. (2007). *Türkçenin Grameri*, TDK, Ankara.
- Bauman, Z. (2015). *Sosyolojik Düşünmek*, Ayrıntı Yayınları, İstanbul.
- Chomsky, N. (2001). *Dil ve Zihin*, Çev. Ahmet Kocaman, Ankara: Ayraç Yayınevi.
- Derjaj, A. (2015). On Albanian Turkish Borrowings From Domestic Life And Related Phraseology. *ANAS Alb-Shkenca*, 9-10, Makedonya.
- Derjaj, A. (2010). Arnavutça Türkçe Dil İlişkileri. *Kastamonu Eğitim Dergisi*, 18(3), 991-996.
- Derjaj, A. (2014). Arnavutçadaki Türkçe kökenli deyimlerin sınıflandırılması. *Dialogue Between Balkan Languages*, UT. Arnavutluk.
- Derjaj, A. (2007). Rreth Drejtshkrimit të turqizmeve dhe emrave vetjakë me origjinë turke. *40 vjetori i konsultës së Prishtinës*, Kosova.
- Ergin, M. (1998). *Türk Dil Bilgisi*, Bayrak Yayınları, İstanbul.
- Gencan, T. N. (1975). *Dil Bilgisi*, TDK Yayınları, 3. Baskı, İstanbul.
- Gramatika e Gjuhës Shqipe 2*. (2002). (Sintaksa). Akademia e Shkencave e Shqipërisë, Tiranë.
- Günay, D. (2003). *Metin Bilgisi*. İstanbul: Multilingual.
- Historia e popullit shqiptar*. (2004). V. III Akademia e Shkencave Tirane.
- Jackendoff, R. (1994). *Patterns in the Mind, Language and Human Nature*. USA: BasicBooks
- Jackendoff, R. (1998). *Linguaggio e natura umana*, Bologna, İtalya.
- Martin, L. (1986). Eskimo Words for Snow: A Case Study in the Genesis and Decay of an Anthropological Example. *American Anthropologist*, LXXXVIII.
- Polisi, M. (2006). Leksiku İslam, Pjesë përbërëse e leksikut të shqipes. *Terminologjia Islame*, ASHAK, Prishtinë.
- Rifat, M. (2005). *XX. Yüzyılda Dilbilim ve Göstergebilim Kuramları-2 /Temel Metinler*, İstanbul, YKY, 2.Baskı, Ankara.
- Saussure, F. (1998). *Genel Dilbilim Dersleri*, Multilingual Yayınları, İstanbul.
- Shkurtaç, G. (2003). *Kahe dhe dukuri të kulturës së gjuhës shqipe*, Tiranë.
- Slobin, D. (1996). *From Thought and Language to Thinking for Speaking* in: J. Gumperz, S. Levinson (a cura di), *Rethinking Linguistic Relativity*, USA: Cambridge.